

ז באלול התשפ"ה

31 לאוגוסט 2025

תיק 3-81075

החלטה בערעור

לבין

1. יזם (להלן: משיב 1)
2. חברת ההשקעות של היזם (להלן: משיבה 2)

המשיבים והמערערים שכנגד
להלן: 'המשיבים'

3. קבוצת נתבעים,

להלן: 'חברי הקבוצה המקוריים'

בעניין שבין

1. עורך דין (להלן: מערער 1)
2. חברת יזמות נדל"ן בבעלותו (להלן: מערערת 2)

המערערים והמשיבים שכנגד

להלן: 'המערערים'

א. רקע

הובא לעיוני ערעור של המערערים ושל המשיבים והמערערים שכנגד על פסק הדין של בית הדין קמא במותב כבוד הדיינים, אב"ד הרב ציון כהן, הרב אהרון פלדמן והרב בצלאל דניאל, שניתן ביום כ"ט בשבט תשפ"ה 27 בפבר' 2025.

להלן השתלשלות האירועים.

בסוף שנת 2012 פרסמה המדינה מכרז לרכישת קרקעות לבניה באחת הערים בדרום הארץ.

בתיווכו של עורך דין, אחיו של משיב 1 ושותפו של מערער 1, נוצר קשר בין המשיבים והמערערים. הצדדים הסכימו על יצירת קבוצת רכישה משותפת להתמודדות במכרז.

על פי הסכם בין הצדדים, תפקידו של משיב 1 היה לבחור את המתחם ואת התנאים המסחריים להצעה במכרז, לגייס די חברים כדי שיצטרפו לעמותה, ולדאוג לכך שהללו ישלמו את הנדרש לשם הגשת ההצעה למכרז. עוד סוכם כי מערער 1 ישמש כעורך הדין המלווה את הפרוייקט.

מערער 1 נתן את הרשות להשתמש בעמותה אשר נמצאת בשליטתו (להלן 'העמותה').

הסכם זה לא נחתם לבסוף, אך נציין כי במועד התגבשות ההסכם לא היו מחלוקות בין הצדדים או טענות כלשהן על תוכנו.

נוסף על האמור, בהסכם אחר, הוסכם כי חברת הניהול של הפרוייקט תהיה מערערת 2. השכר שנקבע עבור מערערת 2 כדמי ניהול, עמד על 9% בתוספת מע"מ, ממחיר הדירות שייבנו.

עוד נקבע בין הצדדים כי חלוקת הרווחים ביניהם בגין הרווחים שיניב הפרוייקט תהיה 75% למשיבים ו-25% למערערים.

בשלב ראשון גויסו 30 חברים לעמותה, רובם המוחלט על ידי משיב 1.

בתאריך 17/01/13 ניתנה החלטה של ועדת המכרזים של רשות מקרקעי ישראל, העמותה זכתה במכרז אליו היא ניגשה בהיקף של עשרות יחידות דיור. בהמשך הורחב היקף הפרוייקט בעקבות אישורי תכנון נוספים.

כשבוע לאחר הזכייה במכרז, וכדי לגייס חברים חדשים לעמותה, משיב 1 יצר קשר עם נציג (להלן: **נציג הקהילה**) של קהילה מאורגנת (להלן: **הקהילה**) שהיו מעוניינים לרכוש יחידות דיור רבות בעיר, ופניית הנתבע לנציג הקבוצה הצליחה. בסיום המפגש נחתם בין משיב 1 לנציג הסכם קצר, שקובע את המחיר שתמורתו יועברו יחידות הדיור למצטרפים החדשים (50,000 ₪ ליחידה) וכן את חלוקת הרווחים בין הקבוצה החדשה לבין משיב 1 בגין הפרש העלויות בין הקנייה למכירה. בנוסף, נקבע כי 'עוה"ד ורו"ח יסגרו את העניינים המקצועיים'.

על הסכם זה אין חתימות, אך, אין מחלוקת בין הצדדים בתיק זה לגבי אמיתותו.

כחלק מעסקת החבילה, וכדי לחסוך בעלויות, דרשה הקהילה שחברת הניהול ומשרד עוה"ד של הפרוייקט יהיו אלו של המתחמים האחרים בהם הקבוצה פעלה. משמעות הדברים היא, שמערער 1 יחדל להיות עוה"ד של הפרוייקט, ומערערת 2 תחדל להיות חברת הניהול בו. הדבר הוסכם על כל הצדדים, ונחתם הסכם (להלן 'הסכם 1') עם כלל החברים שכבר היו בעמותה, בו נכתב כי:

'...אנו מתחייבים לשאת בשכר חברת הניהול בסך של 5% כולל מע"מ.

בנוסף, אנו מתחייבים לשלם, סך של 24,000 ₪ + מע"מ [מערערת 1], כדמי ייזום. מוסכם עלינו כי פעולותיה של [מערערת 1] בייזום יסתיימו עם אישור העיסקה ע"י משרד הבינוי והשיכון ו ממ"י, רשם העמותות ומועצת העמותה וכי לא תהיה לנו כל טענה ו/או תביעה כלפי [מערערת 1].

על התחייבות עם תוכן מקביל (להלן 'הסכם 2') חתמו גם נציגי הקהילה בעת הצטרפותם לעמותה, ואף הם התחייבו לשלם "דמי ייזום", אך בסכום גבוה יותר ובו נכתב בין היתר כי:

'...אנו מתחייבים בשם חברי קבוצת השיתוף, כי בעבור כל חבר מקבוצת השיתוף אשר יצורף [לעמותה], תשולם לכם תמורה כספית בסך של 32,000 ₪ + מע"מ כדמי ייזום (להלן: "דמי הייזום"). יובהר כי סכום זה ישולם גם בגין חברים שיצורפו לעמותה במסגרת הקלות ותוספות שיתקבלו (ככל שיתקבלו) במסגרת "תקנות שבס".'

בתאריך 28.10.2023, על פי המתועד בכרטסת הנהלת החשבונות של משיבה 2, הונפקה על ידי משיבה 2 חשבונית ע"ס 165,200 ₪ עבור המערערים.

בתאריך 3.11.2023 הועבר לפי תיעוד זה על ידי המערערים סכום של 140,000 ₪ למשיבה 2.

בתאריך 30.11.2023 לפי התיעוד הנ"ל הוצאה חשבונית נוספת ממשיבה 2 עבור המערערים ע"ס 472,000 ₪.

בתאריך 17.07.2020 הגישו המערערים תביעה להוצאה לפועל כנגד 26 חברי הקבוצה המקוריים על כך שלטענתם לא מילאו את ההתחייבות עליה חתמו ולפיה על כל חבר להעביר למערערים 24,000 ₪ בתוספת מע"מ.

בתאריך 14.10.2020 הגישו המשיבים תביעה בבית המשפט כנגד המערערים בסך של 896,000 ₪ על כך ש-40 המצטרפים החדשים מהקהילה שילמו למערערים את חלקם על פי ההסכם ואילו המערערים לא העבירו למשיבים את חלקם היחסי שמגיע להם לטענתם מתוך הסכום.

בתאריך כ"ה באלול תשפ"א פנו לבוררות בפני בית הדין קמא והגישו תביעות הדדיות, בהתאמה לתביעות ההדדיות שנתבעו על ידי הצדדים בהוצאה לפועל ובבית המשפט.

בנוסף, המערערים תבעו בבית הדין קמא:

א. השבה של 140,000 ₪ שצויין לעיל כי המערערים שילמו למשיבה 2 כנגד הנפקת החשבונית הראשונה. לטענתם סכום זה שולם כמימון ביניים עד שמשיבה 2 תקבל כספים שחברי הקבוצה המקוריים היו אמורים לשלם.

ב. חשיפה של התשלומים אותם קבלו המשיבים מחברי הקבוצה המקוריים שמכרו את חלקם לחברי הקהילה וחלוקה של רווחים אלו לפי הסיכום הראשוני בין הצדדים (75%/25%).

ג. חיוב בהוצאות משפט הצמדה וריבית וכו'.

המשיבים טענו בבית הדין קמא כי יש לדחות את תביעת המערערים בטענה העיקרית כי ההתחייבות של החברים המקוריים לשלם 24 אש"ח הייתה למראית עין בלבד, כדי ליצור מצג של שוויון בין חברי העמותה (החדשים והמקוריים), כדי שרשם העמותות יאשר את התנהלות העמותה. בתור חברי עמותה, אמור להיות שוויון בין כל החברים, ורשם העמותות בודק זאת.

בנוסף, המשיבים תבעו כנגד, בבית הדין קמא, מהמערערים סכום של 1,045,200 ₪. ההסבר לכך לטענתם הוא כי:

בסה"כ קיבלו המערערים מחברי עמותה 1,424,000 ₪ + מע"מ.

כאשר מוסיפים לסכום זה סכום של 656,400 ₪ + מע"מ, שאותו קבלו המשיבים עצמם ממכל אחד מ 24 החברים שהחליפו את החברים המקוריים יוצא שסה"כ דמי ייזום שקיבלו הצדדים לטענתם: 2,080,400 + מע"מ. מתוך זה יש לקזז 100,000 ₪ הוצאות, לכן הרווח היזומי הוא 1,980,400 ₪ + מע"מ. חלקו של משיב 1 (75%) הוא 1,485,300 ₪ + מע"מ, בתוספת 100,000 ₪ עבור ההוצאות. חלקם של המערערים (25%) הוא 495,100 ₪. לאחר חישוב הסכומים שכל צד קיבל, חישוב רכיב המע"מ, והמע"מ על החשבוניות שהמשיבים הוציאו, דרשו המשיבים 1,045,200 ₪ כולל מע"מ. בנוסף הם תבעו הוצאות והצמדה. בתאריך כ"ט בשבט תשפ"ה 27 בפבר' 2025 פסק בית הדין קמא בעניינם. בנוגע לחברי העמותה המקוריים החליטו הדיינים פה אחד כי חתימתם על התחייבות התשלום למערערים איננה מחייבת בשל העובדה שהם לא הבינו שבחתימה על החוזה הם מתחייבים לשלם סכום כלשהו. בנוגע לסכום שאותו יש לחייב את המערערים קבע בית הדין פה אחד כי הסכום שעליו קבלו המערערים חשבוניות מס מהמשיבים מהווה הודאת בעל דין שמחייבת אותם להשלים את העברת הכסף עד לגובה הסכום שמצויין בחשבוניות. בנוגע לשאלה אם על המשיבים להשיב למערערים 25% מהכספים שקיבלו מהמצטרפים המקוריים החליטו הדיינים ברוב דעות כי אין לחייבם בהשבה זו. דעת המיעוט, לעומת זאת, היתה שיש לקזז את הסכום הזה מהסכום אותו המערערים צריכים לשלם למשיבים. **לסיכום, פסק בית הדין קמא כך:**

התובע והתובעת שניהם יחד וכל אחד לחוד, חייבים לשלם לנתבעת 2 את הסכומים הבאים:
מע"מ (17%) על 140,000 ₪ = 23,800 ₪
400,000 + מע"מ (17%) = 468,000 ₪
סה"כ ישלמו התובעים לנתבעת 2: 491,800 ₪.
בנוסף ישלמו התובעים לנתבעת עוד 1,297 ₪ עבור הוצאות משפט.

הצדדים הגישו ערעור וערעור שכנגד על פסק הדין של בית הדין קמא. בתאריך ח' בניסן תשפ"ה, 6 באפריל 2025, ניתנה החלטה על עיכוב ביצוע על ידי הרב ישועה רטבי עד למתן החלטה סופית על ידי בית הדין לערעורים. בעקבות מינוי הרב רטבי לבית הדין הרבני מוניתי לטפל בערעור בתיק זה.

אביא בשלב זה את עיקרי טענות הצדדים, ובהמשך נדון בהם בייתר פירוט.

ב. טענות המערערים

1. חיוב מערער 1 באופן אישי

א. בית הדין חייב את מערער 1 באופן אישי. התביעה בבית הדין היא נגזרת של התביעה של המערערים בבית המשפט. התביעה בבית המשפט נעשתה על ידי מערערת 2 ולא על ידי מערער 1. לא קיים הסכם בוררות בין מערער 1 לבין המשיבים אלא רק בין מערערת 2 לבין משיב 1. לאור זאת לא היתה סמכות לבית הדין לחייב את מערער 1 באופן אישי. חיוב זה נעשה אף בלא 'הרמת מסך' הנדרשת במצבים כאלה.

ב. מבחינת עילת התביעה, גם היא לא מופנית ישירות למערער 1 היות ובינו לבין משיב 1 היתה הבנה ראשונית שאינה מחייבת, ומכאן ואילך ההתנהלות כולה היתה אך ורק מול מערערת 2. מערער 1, לטענתו, וכפי שנטען על ידו כבר בכתב התביעה הראשוני, לא קיבל באופן אישי כל סכום כספי מאף גורם שרלוונטי לתביעה. לכן, אין עילה לחיוב תשלומים כלפי מערער 1 באופן אישי.

ג. רק דיין א התייחס לסוגיית 'הרמת המסך' ונימק אותה בכך שקבע כי מערער 1 נהג ברמאות. מערער 1 טוען שאף שכל אחד מהצדדים דאג לאינטרסים שלו ושל חבריו, אין בכך בכדי לקבוע שמערער 1 רמאי. לטענתו, זו מסקנה קשה ומרחיקת לכת שאין לה על מה להתבסס.

2. חיוב התשלום למשיבה 2

המערערים טענו שלא ניתן לחייב בתשלום כלפי משיבה 2 שכלל לא נוסדה בצורתה זו כאשר התרחש ההסכם בין הצדדים.

3. החיוב על בסיס החשבוניות

החשבוניות הוצאו על בסיס אמון ששרר בין הצדדים באותה תקופה ועל בסיס ההנחה שמשיב 1 ייתן למערערת 2 את חלקה בכלל הרווחים שהגיעו לו. משכספים אלו לא שולמו, הרי שגם חשבוניות המס שיצאו מאבדות מערכן. ממילא, גשה בית הדין קמא כאשר ראה בהן הודאת בעל דין או מעשה קניין המחייב את המערערים בתשלום הסכומים הנקובים בחשבוניות.

4. פטור המשיבים

בית הדין קמא פטר את המשיבים מלשלם למערערים את חלקם ברווחים אותם קבלו מחברי הקבוצה המקוריים, אף שהיתה הודאה במהלך הדיונים על כך שאכן העבירו להם כספים. לטענת המערערים זו טעות. כפי שבואר לעיל, לטענתם, חשבוניות המס לא מהוות הודאת בעל דין על כך שיש לשלם סכום זה מה שמבטל

גם את הטענה לכך שאין חובות תשלום נגדיות. לכן, לטענת המשיבים יש לקבל את דעת המיעוט שפסק שעל המשיבים לשלם למערערים 25% מכלל הרווחים שקבלו בפרוייקט כנגד דעת הרוב.

5. פטור חברי הקבוצה המקוריים

בית הדין קמא פטר את חברי הקבוצה המקוריים מתשלום של הסכום שעליו חתמו והתחייבו כנ"ל, על אף שהיו חתומים על מסמך מחייב. לטענת המערערים פסיקה זו שגויה, בייחוד לאור העובדה שבנוגע לשאלה אם נכון להגדיר את התשלום כדמי ניהול או כדמי ייזום קבע בית הדין קמא שיש ללכת אחר נוסח ההסכם ולא אחר כוונת הצדדים, ואילו בנוגע לשאלה אם לחייב את חברי הקבוצה המקוריים קבע שיש ללכת אחר כוונת הצדדים, ולטענת המערערים חילוק זה נעשה בלא ביאור משכנע שמצדיק אותו.

המערערים בקשו לחזק את דבריהם באמצעות הנימוקים הבאים:

1. מדובר בסעיף שיש בו מן הצדק, שכן לולי הסכמת המערערים להעביר את זכויות הניהול לחברת הניהול החדשה, לא ניתן היה להתקדם עם העברת הזכויות וממילא עם המכרז בכלל, ולכן זכותם של המערערים לתבוע עבור הסכמה זו תשלום. בנוסף, הסכום שאותו התחייבו לשלם מקביל לסכום אותו חסכו מכח העברת הניהול לחברת הניהול החדשה. לאור זאת, שלא כמסקנת בית הדין קמא, הנוסח שעליו חתמו הצדדים לא רק מחייב אלא גם צודק.
2. הניסוח של דיין א כי מערער 1 רימה את המשיבים הוא ניסוח חריף שלא משקף את העובדות. המסמכים כולם היו לנגד עיניו של המשיב, הוא אף חתם עליהם בעצמו והבין בדיוק במה מדובר. אם יש לו טענות על כך שהאינטרסים שלו לא באו לידי ביטוי אין לו להלין אלא על עצמו. בנוסף, לאחר מתן פסק הדין מערערת 2 פשטה את רגלה, מה שמוכיח שבאופן כללי היא זו שמתנהלת בצורה שאינו הוגנת.

ג. תגובת המשיבים

1. חיוב המערער באופן אישי

- א. ב'מסמך הסכם למתן שירותים משפטיים' שנכתב בין הצדדים מוזכרים מערער 1 ומשיב 1 באופן אישי.
- ב. הן בהודעה לבית המשפט בדבר הליכה לבוררות והן בשטר הבוררות עצמו מוזכר המערער באופן אישי וכן חתימתו האישית.
- ג. נעשתה 'הרמת מסך' בפסק הדין על ידי דיין א' ומשלא חלקו עליו שאר הדיינים הרי שקבלו את דבריו בעניין. המשיבים אף פרטו מדוע לטענתם החלטתו של דיין א צודקת.

2. החיוב על בסיס החשבוניות

מדובר בחלק מהכספים שנתבעו על ידי המשיבים ולכן צדק בית הדין שחייב את המערערים לשלם לפחות סכום זה. טענת המערער על כך שהן הוצאו על בסיס אמון ששרר באותה תקופה בין הצדדים אינה נכונה. כמו כן, אם כטענת המערער שהן הוצאו על בסיס הנחה שהמשיב ישלם למערער, מדוע הוצאו חשבוניות שמשקפות חיוב תשלום הפוך, של המערער למשיב?

3. חיוב החברים המקוריים

היות ובפועל המערערים לא ביצעו כל עבודת ניהול הרי שאין כל צדק בכך שיקבלו את הסכום שאותו הם תובעים.

4. חלקם היחסי של המערערים ברווחים שקבלו המשיבים מהפרוייקט

המשיבים טוענים שאכן מגיע להם סכום כזה, אולם, הסכום שאותו גבו המערערים שלא כדין, לטענת המשיבים כנ"ל, גבוה יותר.

ד. ערעור שכנגד על ידי המשיבים

1. בית הדין קמא קבע כי הסכומים אותם קיבלו המערערים מהמצטרפים החדשים שייך להם. אולם, בית הדין קמא קבע כי מערער 1 רימה את משיב 1, שסמך עליו ועל שותפו העורך דין, אחיו של משיב 1 בעריכת ההסכמים. במצב כזה, לטענת המשיבים, דינו כשליח ששינה משליחותו ובמצב כזה השליחות בטלה וכל הרווחים למשלח. ממילא, לטענתם, לא זכאים המערערים לרווחים מחמת הסכם זה, אף לא מהמצטרפים החדשים.
2. בנוסף, לאור הקביעה שהיתה כאן רמאות היה צריך בית הדין להתערב ולהכריע כנגד הרמאי שלא לפי כללי הדין הרגילים כמובא בתשובת הרא"ש.
3. עוד טענו כי יש לראות בחשבוניות שהוצאו הודאה של המערערים במקצת התביעה, וממילא על בסיס דיני מודה במקצת ו'ר' חייא קמייתא' היה על בית הדין לפחות להטיל חיוב שבועה על המערערים ומכוחה לחייב ממון בחלק מיתרת התביעה כמנהג בתי הדין.
4. לאור התנהלותו הכללית של המערער בתיק והקביעה כי הוא רימה, היה על בית הדין קמא לחייב את המערערים גם בהוצאות.
5. לאור העובדה שעברו כ 12 שנים בהן המערערים מחזיקים שלא כדין בכספי המשיבים, היה על בית הדין קמא לחייב את המערערים גם בהצמדה.

ה. תגובת המערערים לערעור שכנגד

1. מעבר לחזרה על טענות שנכתבו בערעור שהגישו המערערים, טענו המערערים לסתירות פנימיות בערעור בנוגע לשאלה אם ניתן למכור זכייה במכרז.
2. לדברי המערערים אין מקום לטענה על שליח ששינה משליחותו ובוודאי שלא על רמאות. משיב 1 ידע מהכל לכל אורך הדרך, הכיר את כל המסמכים, חתם עליהם ואישר את החתימה עליהם לחברים אחרים. עדות מובהקת לכך ניתן למצוא במכתב שהוגש לבית הדין בו משיב 1 פונה למשקיעים המקוריים וקורא להם לחתום על המסמך כאשר הוא מסביר להם ש:
'אתם מסכימים לשלם את שכר הניהול בסך $24,000 + 5\%$ (שווה ל-9% מדירה בשווי ממוצע של 600,000 ₪) לחברות הנ"ל. לידיעתכם, זהו חלק מהתמחיר של הדירה וכלול בהערכות המחיר הראשוניות',
ובהמשך המכתב –
'אין באמור לעיל בכדי לשנות את ההסכמות המוקדמות ביניכם לבין חברת [נתבעת 2]. במידה ומי מכם יאלץ לפרוש מהעמותה, תשא חברת [נתבעת 2] בכל התשלומים הנ"ל'.
משמע שמשיב 1 הכיר את ההסכם, הבין אותו וקרא לחתום עליו.

ו. נושאי הדיון

כללי הערעור והמסקנה העקרונית
המחלוקת לגבי חלוקת הכספים שקיבלו הצדדים מחברי העמותה
הוצאות
הצמדת החוב למדד
עיכוב ביצוע

ז. כללי הערעור והמסקנה העקרונית

בסדרי הדין המפורסמים באתר בית הדין נכתב כך:
'אין ערעור אלא על יסוד הנימוקים דלהלן:

- (א) טעות בהלכה.
- (ב) טעות הנראית לעין בשיקול-הדעת או בקביעת העובדות.
- (ג) פגם מהותי בניהול הדיון באופן המשפיע על תוצאות הדיון.

לאחר עיון מעמיק בטענות הצדדים ובחומרי החקירה הרבים בתיק החלטתי, כפי שאסביר בהמשך, לדחות את הערעור ואת הערעור שכנגד בנוגע לחיובים הכספיים ההדדיים ביחס לכספים שהתקבלו מהמצטרפים החדשים לפרויקט לאחר החתימה עם הקהילה וכן בנוגע לתביעת ההוצאות ותביעת ההצמדה למדד.

בנוגע לטענת המערערים על כך שיש לחייב את המצטרפים המקוריים לשלם את הסכום אליו התחייבו בחוזה, וכן בנוגע לשאלת החיוב האישי של מערער 1 החלטתי להרחיב את ההרכב להרכב של שלושה אבות בית דין, כפי סדרי הדין של בית הדין לערעורים, ולבחון סוגיות אלו מחדש.

ח. המחלוקת לגבי חלוקת הכספים שקיבלו הצדדים מחברי העמותה

1.1. טענות המערערים והמשיבים בנוגע לכספים שהתקבלו

כפי שכתבנו לעיל, המערערים חזרו וטענו בכתב הערעור על כך שאין לראות בחשבונות המס הודאה על התחייבות אלא שהן היוו הסכם ביניים שמבוסס על כך שבהמשך המשיבים יעבירו סכומי כסף למערערים. משסכומים אלו לא עברו, אין כל תוקף לחשבונות המס, לא כבסיס לפטור את המשיבים מלשלם את חובת המערערים ובוודאי שלא בכדי לחייב את המערערים לשלם למשיבים.

לעומתם, המשיבים, בכתב הערעור שכנגד, חזרו וטענו על כך שיש לחייב את המערערים ב-75% מכלל הכספים שהתקבלו ותמכו את טענתם בשני יסודות:

א. לאור דברי דין אי' על כך שמערער 1 רימה את משיב 1, היה עליהם לחרוג מכללי הוצאת ממון על פי תשובת הרא"ש ולחייב בסכום המלא.

ב. ככל ובית הדין רואה בחשבונות הודאה הרי שיש כאן הודאה במקצת שמחייבת את המערער בשבועה דאורייתא ולכן היה על בית הדין לפחות לחייב את פדיון השבועה כמנהג בתי הדין.

2.2. דיון בטענות המערערים והמשיבים

דייני בית הדין קמא עמדו על כך שהפרשנות הפשוטה של הסכם 1 והסכם 2 מובילה למסקנה שהתחייבות של חברי הקבוצה היתה כלפי המערערים, שכן הדברים כתובים בחוזה במפורש. מאידך, קבעו דייני בית הדין שסביר להניח שהמשיבים הבינו שלמעשה חלק משמעותי מהכספים יעבור אליהם, ולכן התעורר ויכוח בין הצדדים.

הבנה זו התבססה גם על ההתכתבויות בהודעות המייל שנשלחו לצדדים ע"י עוה"ד, אחיו של משיב 1, בחודשים 10-11, 2013, בהן מתקיים דיון בשאלת חלוקת הרווחים ביניהם, כאשר באותם הזמנים ממש, במקביל, הוצאו חשבונות המס הנ"ל.

נציין עוד, שאין מחלוקת בין הצדדים על כך שבשלב זה התנהל סוג של מו"מ בין הצדדים בכדי להגיע לפשרה. כך טען ב"כ המשיבים בסיכומיו (סעיפים 32-36), וכך נאמר על ידי המערער בפרוטוקול דיון 1 עמ' 10 ועוד.

אף שכל אחד מהצדדים טען שהחשבוניות שהוצאו לא משקפות הסכמה סופית, כאשר לטענת ב"כ המשיבים הסכמה זו לא כללה ויתור על כלל הזכויות של המשיבים אלא רק תחילת תשלום על בסיס החשבוניות שהוצאו (שבלשונו הוגדרו כ'דמי הטעיה'), שאחריו היה אמור להגיע תשלום נוסף, ואילו לטענת המערערים כנ"ל זו היתה רק מקדמה שאמורה היתה לחזור אליהם כאשר יתקבלו סכומים נוספים לידי המשיבים, בית הדין קמא סבר שהאמת היא אחרת מטענות הצדדים.

ניתוח ההקשר של הוצאת החשבוניות מלמד על הסכמה שאליה הגיעו הצדדים שמכוחה הוצאו החשבוניות, ולאורה הסכים משיב 1 לחתום על מסמכי החלפת חברת הניהול. לכך יש להוסיף כפי שכתב בית הדין קמא ולאור המקורות אליהם הפנה דין ב בסעיפים 28-29 לדבריו, שעצם הוצאת חשבוניות מס מייצרת חובת תשלום של מי שהחשבוניות הוצאו על שמו.

ממילא, אין מדובר בקביעה שיש כאן הודאה במקצת אלא בקביעה שהצדדים הגיעו בשלב זה לפשרה שמסכמת את התביעות ביניהם ביחס לכספים שהתקבלו עד לשלב זה.

כפי שפרט דין א, כמעט כל הסכומים שהגיעו לשני הצדדים התקבלו עד להוצאת החשבונית השניה בתאריך 30/11/13. ממילא מדובר בפשרה שמסכמת את כלל התביעות שביניהם.

לכן, אין כל מקום להתערבות נוספת של בית הדין לשום צד, בלא צורך להיכנס בשלב זה לשאלה אם ניסוחו של דין א, שהובא לעיל, ביחס למערער 1, נכון או לא.

כמו כן, היות וחובת התשלום מבוססת על חשבוניות המס שהוצאו על ידי משיבה 2, חובת התשלום גם היא כלפיה.

לסיכום, אני סבור שמסקנת בית הדין קמא מחד, שיש לחייב את המערערים להשלים את העברת הכספים למשיבה 2, עד לסכום המצויין בחשבוניות המס, ומאידך, שלא ניתן לחייבם בתשלום נוסף מעבר לכך – בעינה עומדת, ולא ניתן להתערב בה לפי כללי הערעור.

כך גם ביחס להכרעת הרוב על כך שאין לחייב את המשיבים בתשלום של חלק מהסכומים שהגיעו אליהם.

ט. הוצאות

המשיבים טענו שלאור קביעתו של בית הדין קמא כי מערער 1 רימה, היה על בית הדין להטיל עליו חיוב הוצאות. בית הדין קמא נימק את קביעתו כך:

יעל פי מדיניות בית הדין, כאשר שני הצדדים מתנהלים באופן הגון במהלך הדיון המשפטי, אזי שני הצדדים נושאים איש איש בהוצאותיו, ואגרת בית הדין מתחלקת שווה בשווה בין הצדדים.

כלומר, חיוב ההוצאות תלוי בהתנהגות הצדדים במהלך הדיון המשפטי, ולא תלוי בשאלה אם התביעה עצמה צודקת או לא, ואם צד אחד רימה או לא.

2. על בית הדין לערעורים להחליט בנוגע לשאלת חובת התשלום של חברי הקבוצה המקוריים. היות והמשיבים קבלו על עצמם שכל חוב שיוטל על חברי הקבוצה המקוריים יחול עליהם, הרי שככל והערעור בנושא זה יתקבל, תחול חובת תשלום נגדית של המשיבים למערערים. במצב כזה לא נכון יהיה לחייב כעת את המערערים בתשלום דיאפוכי מטרטא למה לי.

י.ב. החלטות

1. מערערת 2 חייבת לשלם למשיבה 2, 491,800 ₪ כפי שפסק בית הדין קמא.
2. בנוסף תשלם מערערת 2 למשיבה 2 עוד 1,297 ₪ עבור הוצאות משפט.
3. בית הדין לערעורים ירחיב את ההרכב ויבחן מחדש את הנושאים הבאים:
 - א. שאלת חובת התשלום של חברי הקבוצה המקוריים למערערים.
 - ב. שאלת חיובו האישי של מערער 1.
4. מועד התשלום של סעיפים א, ב, ייקבע לאחר פסק משלים שיכריע בכלל הסוגיות.
5. אין לערער על פסק זה.

פסק הדין ניתן ביום ז' באלול התשפה, 31 לאוגוסט 2025

בזאת באתי על החתום

הרב עידו הבר, אב"ד

ד